

Szonettek

[Látó, 2012. június]

SZÁLLNAK A FELHŐK...

Szállnak a felhők fáradt föld felett,
velük szállnak a fények és az árnyak,
fakó egekben indulásra várnak
hiúzkörmű, karvalyszárnyú szelek.

Szállnak a száraz, sárga levelek,
és halk sóhajjal hullanak a sárba,
szégyenlősen pucérkodik a nyárfa,
az ereszről hajnalban könny csepeg.

Száll az utolsó, megkéssett madár,
nem rejt fiókát jó fészekmeleg,
vedlett fűben csak szarkapár cserreg.

Szállnak az órák és napok, az évek...
A Tétre várva megborzong a lélek,
s csüggedten kérdi: lesz még újra Nyár?

SZEPTEMBER VÉGÉN

Petőfi szép virágait a völgyben
megölte már a korai hideg.
Csípős, komisz szelektől meggyötörten
szeptember vége lucskos és rideg.

Fenyegető, fekete felleg alján
komor képpel köröz a réti sas.
Sírkeresztek között szomorú, halvány
kísértet egy könnyes szemű kuvasz.

Havak szagát hozzák szilaj szelek.
De bennünk most is nyár van és meleg:
a fagyok ostromát derűsen állja
a forró szív, az élő szerelem.
Amíg öllelek és itt vagy velem,
a mi számunkra örökzöld a nyárfa.

AZ ESTÉK OLY SIVÁRAK

Az esték oly sivarak nélküled...
Bús árnyak imbolyognak a szobában.
A vezetékben sírdogál az áram,

és fel-feljajdul az ablaküveg.

Fájdalmasan remeg a lámpafény.
Némán csöpögnek a csapból a könnyek.
Lázasan érzem kezemben a könyvet,
hangyák nyüzsögnek a betűk helyén.

De zúgó aggyal mindhiába várom,
hogy hozza már a felmentést az álom,
nem lendít más terekbe könnyű szárny.

Oly árva vagyok, olyan elhagyott,
olyan magányos, mint a csillagok,
magam se vagyok több mint éji árny.

MOSOLYODDAL JÖN A REGGEL

Árva a ház. A kanapé alatt,
melyről a tévét nézed estelente,
fázósan kucorog a szoba csendje,
és bús árnyak lepték el a falat.

Kihűlt szobádban csak a gondolat
bolyong félenken, annyi boldog este
emlékét, egy illatfoszlányt keresve,
mit őriz még a függöny, egy huzat.

De most a borzongó ablakon át
fénycsóvát dob be a tavaszi reggel,
betölti mosolyoddal a szobát,

s a lelkesült festő, a képzelet,
dalolva írja rá aranyecsettel
a kanapéra fantomképedet.

MINT PUHA PÁRNA...

Kongva pereg az üres szó konok
kitartással, s teremnyi szürke ember
hallgatja mélán, báva türelemmel
a fakó hangú, szürke szónokot.

Úgy rémlik, itt fáradt eső csorog...
Az unalom lankasztó, lanyha árnya
borul le álmosan, mint puha párna,
nyugdíjas nénikék, áldoktorok

és idetévedt naplopók agyára,
míg odakint a napfény szinte lángot

vet az utcára, s pajzán kedvű lányok

vékony blúzban ringatják mellüket –
csupán itt bent száll pállott és süket
agyak posványából lustán a pára.

NOVEMBER 1.

Itt vannak ők is most a sír körül,
holt rokonok s barátok, valahány;
a gyertyák fényében idegenül
néznek, már fel sem ismernek talán,

szemük mélyén más tájak képe van –
s magunk is kábán és idegenül
nézünk rájuk, ahogy tanácstalan
lélekkel állunk a sírhant körül.

Aztán, ügyet sem vetve ránk, hanyag
fejbőlintással szertefoszlának,
beolvadnak a késő alkonyatba.

Az induló szélben még egyre állunk,
csüggedt virágunkkal magunkra hagyva,
és ránk szakad rettentő árvaságunk.

VACOG AZ ÉLET

Vakító aranytányérként ragyog
az ég hatalmas abroszán a Nap –
de fázósan borzongó ablakok
színén fagyos foltok csillámlanak,

fagyos az utca és fagyos a fény,
dermedt könny ül, fagyos üvegdarab
csavargók és örömlányok szemén,
csupasz arcukba fagyos szél harap.

Jeges szelektől összefagy a lélek,
vacog, lúdbőrös, didereg az élet,
kiéhezett kóbor kutyák lesik.

Rideg aranytányér alatt kietlen,
hideg szobákban és kihűlt szemekben
új jégkorszak világa születik.

HULL, HULL A POR

Mint kitartó, unalmas őszi permet,
a Semmi mélyéből hull, egyre hull
megállás nélkül, láthatatlanul,
s rideg szelek senyvesztő port sepernek

az elbambult világra; észrevétlen
elborít mindent, és gyűl, egyre gyűl,
fojtó paplanná menthetetlenül
megfulladunk a gyilkos szürkeségben,

eltemeti álmunk, lelkünk, nevünk,
a por sötét kriptájában veszünk,
ha el nem fűjják fényesebb szelek.

A napfény nem süt át ezen a poklon...
és nincsen vers, hogy csillagként ragyogjon
egy arctalan, kihunyt világ felett.

HOGY MÚLIK AZ IDŐ!

A hó alól kibújt a dombtető,
és langyosabbak mindennap az esték.
Maholnap visszatérnek már a fecskék.
Tavaszdik. Hogy múlik az idő!

Elmúlunk majd mi is. De, ugye, érzed:
e megfáradt testben, mely porba hull,
egy kicsi fény ég olthatatlanul,
melyen nem fog a romlás és enyészet:

a végtelen Mindenséggel rokon;
ott leszünk együtt újra, mindörökre,
galaxiák közt semmihez se kötve,

a sötét űrben örökmécs gyanánt
pislákolunk, két kósza, kicsi láng,
s átfénylünk múltó évszázadokon.

